

Lagrådsremiss

Jämkning av avgift för färdiglagad mat och andra sociala tjänster inom äldre- och handikappomsorgen

Regeringen överlämnar denna remiss till Lagrådet.

Stockholm den 11 december 2003

Lars Engqvist

Björn Reuterstrand
(Socialdepartementet)

Lagrådsremissens huvudsakliga innehåll

I lagrådsremissen föreslås att kommuner, när särskilda skäl föreligger, får jämka avgift för bland annat färdiglagad mat som tillhandahålls inom äldre- och handikappomsorgen. Jämkningsregeln föreslås även omfatta andra avgifter inom äldre- och handikappomsorgen som kommuner har rätt att ta ut med stöd av 8 kap. 2 § socialtjänstlagen (2001:453). Särskilda skäl för jämkning skall bland annat anses föreligga när avgiften är så hög att den inskränker på den enskildes förbehållsbelopp enligt 8 kap. 7 och 8 §§ socialtjänstlagen. I lagrådsremissen görs bedömningen att talan mot beslut som rör jämkning av avgift bara kan föras genom laglighetsprövning.

Lagändringen föreslås träda i kraft den 1 juli 2004.

Innehållsförteckning

1	Beslut.....	3
2	Lagtext.....	4
2.1	Förslag till lag om ändring i socialtjänstlagen (2001:453).....	4
3	Ärendet och dess beredning.....	5
4	Bakgrund	5
4.1	De nya avgiftsreglerna	5
4.2	Kostnader för mat	6
4.3	Socialstyrelsens rapport	6
5	Överväganden och förslag.....	7
6	Överklagande.....	10
7	Ikraftträdande m.m.	11
8	Ekonomiska och andra konsekvenser.....	11
9	Författningskommentarer	11
9.1	Förslaget till lag om ändring i socialtjänstlagen (2001:453).....	11

1 Beslut

Regeringen har beslutat att inhämta Lagrådets yttrande över förslag till lag om ändring i socialtjänstlagen (2001:453).

2 Lagtext

Regeringen har följande förslag till lagtext.

2.1 Förslag till lag om ändring i socialtjänstlagen (2001:453)

Härigenom föreskrivs att 8 kap. 2 § socialtjänstlagen (2001:453) skall ha följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

8 kap.¹

2 §

För familjerådgivning, verksamhet för barn och ungdom enligt 5 kap. 1 § som inte är stöd- och hjälpinsatser av behandlingskaraktär, hemtjänst, dagverksamhet, bostad i sådant särskilt boende som avses i 5 kap. 5 § andra stycket eller 7 § tredje stycket och som inte omfattas av 12 kap. jordabalken eller för annan liknande social tjänst får kommunen ta ut skäliga avgifter enligt grunder som kommunen bestämmer. Avgifterna får dock inte överstiga kommunens självkostnader.

För familjerådgivning, verksamhet för barn och ungdom enligt 5 kap. 1 § som inte är stöd- och hjälpinsatser av behandlingskaraktär, hemtjänst, dagverksamhet, bostad i sådant särskilt boende som avses i 5 kap. 5 § andra stycket eller 7 § tredje stycket och som inte omfattas av 12 kap. jordabalken eller för annan liknande social tjänst får kommunen ta ut skäliga avgifter enligt grunder som kommunen bestämmer. Avgifterna får dock inte överstiga kommunens självkostnader. *Om det finns särskilda skäl i ett enskilt fall får en avgift inom äldre- och handikappomsorgen jämkas.*

I fråga om avgifter för hemtjänst, dagverksamhet och bostad i särskilt boende finns ytterligare bestämmelser i 3–9 §§.

Denna lag träder i kraft den 1 juli 2004.

¹ Senaste lydelse 2001:847.

3 Ärendet och dess beredning

I propositionen Avgifter inom äldre- och handikappomsorg (prop. 2000/01:149) föreslog regeringen att ett högkostnadsskydd för avgifter inom äldre- och handikappomsorgen skulle införas. Regleringen har genomförts i två etapper. Den 1 juli 2002 trädde de nya bestämmelserna i kraft som bland annat innebär att det i lag anges det högsta belopp som kommuner får ta ut i avgift för hemtjänst, dagverksamhet, kommunal hälso- och sjukvård och för sådan bostad som inte omfattas av hyreslagens bestämmelser. Bestämmelserna om hur kommuner skall beräkna den enskildes avgiftsgrundande inkomst trädde ikraft den 1 januari 2003.

I propositionen tillkännagav regeringen sin avsikt att ge Socialstyrelsen i uppdrag att följa upp och utvärdera konsekvenser och effekter av reformen vad gäller såväl kommunernas avgiftssystem som effekterna för enskilda omsorgstagare. Under avsnitt 4.3 redogörs för Socialstyrelsens första rapport som överlämnades till regeringen den 17 mars 2003 (dnr S2003/2799/ST).

Inom Socialdepartementet har upprättats en promemoria, Jämkning av avgift för färdiglagad mat m.m. inom äldre- och handikappomsorgen. En sammanfattning av promemorian finns i *bilaga 1* och promemorians författningsförslag finns i *bilaga 2*. Promemorian har remissbehandlats. En förteckning över remissinstanserna finns i *bilaga 3*. En remissammanställning finns tillgänglig i Socialdepartementet (dnr S2003/5912/ST).

4 Bakgrund

Regeringen redovisade i propositionen Avgifter inom äldre- och handikappomsorg (prop. 2000/01:149) flera skäl till att införa ett skydd mot höga avgifter inom äldre- och handikappomsorgen. Ett avgörande skäl var de stora skillnader beträffande avgiftens storlek som då fanns, såväl mellan omsorgstagare inom en kommun som mellan omsorgstagare i olika kommuner. Regeringen ansåg det dessutom otillfredsställande att skyddet mot höga bostadskostnader i särskilt boende var sämre för vissa omsorgstagare som inte omfattades av reglerna i 12 kap. jordabalken (hyreslagen) angående hyra av bostad. Ett annat skäl var att avgiftsskillnaderna riskerade att försämra människors förtroende för kommunernas äldre- och handikappomsorg och uppmuntra till aktiv avgiftsplanering. Vidare framhöll regeringen att det fanns en risk för att det i kommuner med höga avgifter skulle kunna förekomma att personer med behov av vård och omsorg helt eller delvis avstod från att efterfråga sådana insatser på grund av avgiftens storlek.

4.1 De nya avgiftsreglerna

Det nya avgiftssystemet infördes genom en ändring i socialtjänstlagen (2001:453) som trädde i kraft den 1 juli 2002 (prop. 2000/01:149, bet. 2001/02:SoU3, rskr. 2001/02:15). Avgiftssystemet omfattar ett högkostnadsskydd i form av en högsta avgift för insatser inom ramen för hem-

tjänst i ordinärt och särskilt boende, dagverksamhet och kommunal hälso- och sjukvård samt en högsta avgift för bostad i särskilt boende i de fall boendekostnaden inte skall fastställas som hyra. Vid fastställande av avgift har den enskilde rätt att förbehålla sig ett lägsta belopp (s.k. minimibelopp) av sina egna medel. Minimibeloppet skall täcka den enskildes normala levnadskostnader, förutom boendekostnaden, och anges i 8 kap. 7 § socialtjänstlagen som en andel av prisbasbeloppet. Kommunen får under vissa omständigheter fastställa minimibeloppet till en högre nivå (se 8 kap. 8 § socialtjänstlagen). Kommunen får även fastställa minimibeloppet till en lägre nivå i vissa speciella fall. En sänkning av minimibeloppet kan bland annat ske i de fall en kostnad för en post som ingår i minimibeloppet också ingår i avgiften för hemtjänst eller bostad i särskilt boende. Vid beräkning av minimibeloppet skall avgiftsunderlagets storlek fastställas. Avgiftsunderlaget beräknas utifrån aktuella förvärvs- och kapitalinkomster som är skattepliktiga enligt inkomstskattelagstiftningen med tillägg för eventuellt bostadsbidrag, bostadstillägg och särskilt bostadstillägg. Om omsorgstagaren är gift skall makarnas samlade inkomster utgöra underlagets storlek. Makarnas inkomster skall läggas samman och därefter fördelas med hälften på vardera maken. En kommun får i sitt avgiftsbeslut bestämma att inkomsterna skall beräknas på ett sätt som är mer fördelaktigt för den enskilde.

4.2 Kostnader för mat

Det nu gällande högkostnadsskyddet omfattar bland annat avgiften för hemtjänst i ordinärt och särskilt boende samt dagverksamhet. Inom dessa verksamheter kan det tillhandahållas såväl hjälp med inköp av mat som färdiglagad mat. Frågan är i vilken omfattning kostnader för tillredning, transport och tillhandahållande av mat skall omfattas av högkostnadsskyddet. Av tidigare lagstiftningsärenden framgår vad som skall ingå i hemtjänsten (se t.ex. prop. 1997/98:113 s. 121, prop. 1996/97:124 s. 84 ff. och prop. 2000/01:149 s. 23). Bland annat kan serviceuppgifter såsom hjälp med inköp och tillredning av mat samt distribution av färdiglagad mat ingå i hemtjänsten. Det innebär att för det fall den enskilde beviljats hemtjänst med sådana serviceuppgifter ingår dessa i avgiften för hemtjänst och den enskilde skall utöver avgiften betala för maten. Väljer kommunen istället att tillhandahålla färdiglagad mat ingår distribution och eventuell uppvärmning av maten i hemmet i hemtjänstavgiften men den enskilde får själv betala för den färdiglagade maten enligt den avgift kommunen fastställt med stöd av 8 kap. 2 § socialtjänstlagen.

4.3 Socialstyrelsens rapport

Socialstyrelsen har regeringens uppdrag att följa och utvärdera de nya bestämmelserna om avgifter. Uppdraget är flerårigt och sträcker sig fram till den 31 mars 2007. Den första rapporten som överlämnades till regeringen den 17 mars 2003 (dnr S2003/2799/ST) bygger på en enkätstudie, en genomgång av frågeställningar om reformen som inkommit till

Socialstyrelsen samt en analys av alla länsrätts- och kammarrättsdomar som meddelats under perioden 1 juli – 31 december 2002.

Rapporten visar att avgiftsreformen i stort fått avsedd verkan och att måluppfyllelsen är god. Rapporten pekar dock på att samtliga kommuner lägger avgiften för färdiglagad mat utanför hemtjänstavgiften, vilket tidigare inte var fallet. Reglerna om höjning av förbehållsbeloppet är gynnande för vissa personer som köper färdiglagad mat från kommunen men för vissa låginkomsttagare är de nya reglerna sämre än tidigare. Det gäller personer som har lägre inkomster än nivån på förbehållsbeloppet. Enligt Socialstyrelsens rapport ”jämkar” nästan en tredjedel av kommunerna matavgiften i särskilt boende. Dock har många kommuner upphört att jämkas eftersom de anser att det strider mot kommunallagens likställighetsprincip. Socialstyrelsen har i Meddelandeblad nr 9/2002 uppmärksammat att lagen inte ger någon vägledning på denna punkt och att det inte finns någon rättspraxis som klargör om kommunallagens bestämmelser om likställighet hindrar kommunerna att differentiera matavgiften utifrån den enskildes betalningsförmåga.

5 Överväganden och förslag

Regeringens förslag: Om det finns särskilda skäl i ett enskilt fall får avgiften för färdiglagad mat och annan liknande social tjänst inom äldre- och handikappomsorgen enligt 8 kap. 2 § socialtjänstlagen (2001:453) jämkas.

Promemorians förslag: Överensstämmer med regeringens.

Remissinstanserna: Majoriteten av remissinstanserna tillstyrker förslaget. Flera av de kommuner som tillstyrker förslaget jämkar redan idag avgiften. *Pensionärernas Riksorganisation*, *Sveriges Pensionärsförbund* och *Handikappförbundens samarbetsorgan* anser att lagstiftningen skall vara tvingande. *Svenska Kommunförbundet* avstyrker förslaget med motiveringen att det inte löser det egentliga problemet. Personer som har behov av sänkta kostnader har oftast en låg pension i kombination med lågt eller inget bostadstillägg pga. förmögenhet. Förbundet menar att detta problem är en statlig angelägenhet som inte ska lösas genom att kommunerna jämkar matkostnaderna för dessa personer. *Justitieombudsmannen* som vare sig tillstyrker eller avstyrker förslaget påpekar att det i promemorian argumenteras för att möjligheterna att jämkas kostnader redan finns enligt nuvarande lagstiftning och ifrågasätter därför promemorians förslag att det krävs en regeländring på området. Vidare anför Justitieombudsmannen att det inte framgår av förslaget om beslutet om jämkning skall grundas direkt på den föreslagna bestämmelsen eller om jämkningsbeslutet skall grundas på särskilda riktlinjer i den kommunala taxan. *Socialstyrelsen* tillstyrker förslaget men pekar på vissa oklarheter. Socialstyrelsen menar att det finns skäl att ytterligare förtydliga att matavgiften är att betrakta som annan liknande social tjänst enligt 8 kap. 2 § socialtjänstlagen. Socialstyrelsen anser också att det bör klargöras vad som skall ingå i den del av matavgiften som är att betrakta som annan liknande social tjänst och vad som ingår i hemtjänstavgiften. Detta

för att undvika oklarheter i tillämpningen. Det gäller t.ex. råvaror, tillagningen i storkök och uppvärmningen i den enskildes hem.

Skälen för regeringens förslag: För personer med låga inkomster är det särskilt viktigt att kommunen får beakta den enskildes ekonomiska förhållanden vid fastställande av avgift och när särskilda skäl föreligger jämka avgiften så att dessa personer förbehålls tillräckliga medel för sina personliga behov. Särskilda skäl för att jämka avgiften föreligger bland annat när avgiften är så hög att den inskränker på den enskildes förbehållsbelopp eller får till följd att personen lever under existensminimum.

Av Socialstyrelsens rapport framgår att personer med låga inkomster i vissa fall har fått en försämrad ekonomi efter det att de nya avgiftsreglerna infördes. Rapporten visar att det framförallt behövs en reglering av avgiften för färdiglagad mat.

När det gäller kostnader för färdiglagad mat kan kommuner ta ut avgift med stöd 8 kap. 2 § socialtjänstlagen (2001:453) men viss del av kostnaden ryms i högkostnadsskyddet. Distribution av färdiglagad mat och uppvärmning av maten i hemmet ingår i det så kallade hemtjänstbegreppet och omfattas därmed av socialtjänstlagens högkostnadsskydd. Flera kommuner har enligt Socialstyrelsens rapport uppfattat att kommunallagens likställighetsprincip hindrar kommunen från att jämka avgiften för färdiglagad mat. Avgiftsbestämmelsen i 8 kap. 2 § socialtjänstlagen utgör i sig dock inget hinder mot att ha differentierade taxor; tvärt om föreskrivs att kommunen får ta ut skäliga avgifter enligt grunder som kommunen bestämmer. Motsvarande avgiftsbestämmelse fanns tidigare i 35 § socialtjänstlagen (1980:620). Vid införandet av den nya socialtjänstlagen angavs att 8 kap. 2 § motsvarar den tidigare 35 § socialtjänstlagen (se prop. 2000/01:80 s. 168). När avgiftsbestämmelsen ursprungligen infördes behandlades frågan om möjligheten att differentiera avgifter i propositionen Om socialtjänsten (prop. 1979/80:1 s. 547). I specialmotiveringen anfördes följande. *”För tjänster av detta slag som kommunen tillhandahåller har hittillsvarande rättsliga prövningar gett kommunerna rätt att ta ut differentierade avgifter, dvs. grundade på hjälptagarens ekonomiska villkor. Någon annan regel om principerna för individuellt bestämda avgifter än att de skall vara skäliga, har inte ansetts böra ges i det här sammanhanget.”* Denna bedömning gjordes även vid införande av den nya socialtjänstlagen. I propositionen Ny socialtjänstlag (prop. 2000/01:80 s. 95) upprepas att kommuner enligt 35 § socialtjänstlagen (1980:620) har rätt att ta ut inkomstrelaterade avgifter.

Vad som inbegrips i begreppet skäliga avgifter får vid avsaknad av särskild reglering bedömas utifrån allmänna kommunalrättsliga principer såsom likställighetsprincipen. Denna princip som regleras i 2 kap. 2 § kommunallagen (1991:900) innebär att kommuner skall behandla sina medlemmar lika, om det inte finns sakliga skäl för något annat. Av praxis på området följer att avgifter får differentieras efter en persons betalningsförmåga förutsatt att differentieringen sker efter objektiva och sakliga grunder och att självkostnadsprincipen inte åsidosätts (RÅ 1970 ref. 11 och RÅ 2001 ref. 71). Regeringen har i samband med ändringar av den nu aktuella avgiftsbestämmelsen i socialtjänstlagen behandlat frågan om vad som får anses rymmas i skälighetsrekvisitet och då anförts att avgifterna inte får vara så betungande att den enskilde avstår från att

delta i verksamheten (prop. 1993/94:11 s. 50). I det lagstiftningsärendet gällde det avgifter inom barnomsorg som föreslogs omfattas av den nu aktuella avgiftsregeln. Regeringen anser att samma princip bör gälla vid fastställande av andra avgifter med stöd av denna bestämmelse, såsom avgift för färdiglagad mat. Att ta ut en låg avgift för färdiglagad mat av personer med låga inkomster utgör därmed i vissa fall sakliga skäl och kan därför inte anses strida mot likställighetsprincipen.

En kommunal avgiftstaxa som är fastställd för tjänster som omfattas av 8 kap. 2 § socialtjänstlagen kan vara differentierad utifrån bland annat omsorgstagares betalningsförmåga och omfattningen på tjänsten. Taxan i sig kan dock inte vara fastställd så att den beaktar en enskild persons särskilda förhållanden. Att fastställa storleken på en kommunal avgift som skall vara differentierad måste därför ske efter vissa schablonberäkningar. För att kunna beakta den enskildes hela ekonomiska situation finns det behov av en särskild jämningsregel som skall kunna tillämpas om särskilda skäl för jämkning föreligger. Jämningsregeln skall utgöra ett komplement till den fastslagna kommunala avgiften. När tillämpningen av avgiftsbestämmelsen inte är tillräcklig för att garantera den enskilde ett visst förbehållsbelopp eller en skälig levnadsnivå kan det finnas behov av att komplettera den generellt hållna avgiftsbestämmelsen med en jämningsregel som bara skall tillämpas med beaktande av den enskildes situation.

Om en kommun väljer att jämka med beaktande av förbehållsbeloppet bör beloppet beräknas i enlighet med 8 kap. 7 och 8 §§ socialtjänstlagen. Vid bestämmande av förbehållsbeloppet bör avgiftsunderlaget beräknas enligt 8 kap. 4 § socialtjänstlagen. Även andra omständigheter av ekonomisk eller annan natur, såväl tillfälliga som långvariga, kan utgöra särskilda skäl för jämkning av avgiften. En jämkning av avgiften strider inte mot likställighetsprincipen för det fall särskilda skäl föreligger i det enskilda fallet och kommunen medger jämkning av avgift på samma villkor för samtliga kommuninvånare som uppfyller kriterierna för jämkning.

En kommun får under ovan angivna förutsättningar jämka avgiften men kommunen är inte nödvändigtvis tvungen att införa en möjlighet för enskilda att få sin avgift jämkad. För den kommun som väljer att tillämpa jämkning är det angeläget att kommunen tar fram särskilda riktlinjer för hur jämningsregeln skall tillämpas.

Den nu föreslagna jämningsregeln omfattar avgifter för färdiglagad mat men kan även tillämpas på andra avgifter som kommuner har rätt att ta ut med stöd av 8 kap. 2 § socialtjänstlagen. Bestämmelsen skall dock endast tillämpas på avgifter inom äldre- och handikappomsorgen. I avsnitt 4.2 redogörs för vilka kostnader som är förknippade med mat och som är att hänföra till hemtjänsten och därmed omfattas av högkostnads-skyddet. Sociala tjänster som en kommun tar ut avgifter för i samband med tillhandahållande av mat och som inte utgör en del av hemtjänsten är hänförliga till 8 kap. 2 § socialtjänstlagen. Hit hör bland annat kostnader för tillagning av mat i storkök i kommunens egen regi samt kostnader för färdiglagad mat som inköpts från en utomstående leverantör.

6 Överklagande

Regeringens bedömning: Beslut om jämkning av avgift enligt 8 kap. 2 § socialtjänstlagen (2001:453) i ett enskilt fall skall inte kunna överklagas genom förvaltningsbesvär utan genom kommunalbesvär.

Promemorians förslag: Ett beslut om jämkning av avgift enligt 8 kap. 2 § socialtjänstlagen (2001:453) i ett enskilt fall överklagas till allmän förvaltningsdomstol genom s.k. förvaltningsbesvär. Prövningstillstånd skall krävas vid överklagande till kammarrätt.

Förslaget till lagändring införs i 16 kap. 3 § socialtjänstlagen.

Remissinstanserna: Majoriteten av remissinstanserna tillstyrker promemorians förslag. Några remissinstanser, däribland *Jönköpings kommun*, avstyrker förslaget. Jönköpings kommun anför att om en jämningsmöjlighet införs bör bestämmelsen vara förenad med rätt till laglighetsprövning enligt kommunallagen på samma sätt som gäller för beslut om frivilligt bistånd enligt 4 kap. 2 § SoL. *Länsrätten i Östergötlands län* avstyrker förslaget med motiveringen att motiven för och konsekvenserna av den föreslagna ordningen med förvaltningsbesvär istället för kommunalbesvär bör belysas ytterligare. *Justitieombudsmannen* varken tillstyrker eller avstyrker förslaget. Justitieombudsmannen menar att eftersom kommunen enligt förslaget ges möjlighet att själv besluta om jämkning skall kunna ske och mot bakgrund av den enskildes möjlighet att ansöka om bistånd kan möjligen ifrågasättas om kommunens beslut i jämningsfrågan skall kunna överklagas till allmän förvaltningsdomstol. *Socialstyrelsen* som tillstyrker förslaget anser dock att överklagningsbestämmelsen är oklar och att en effekt kan bli att bestämmelsen skapar negativa incitament för kommunen att inte tillämpa regler om jämkning för att därigenom undvika domstolsprövningar. *Svenska Kommunförbundet* avstyrker förslaget och anför att det från kommunalrättslig synpunkt är principiellt felaktigt att frångå den lagstiftningsmetod som innebär att kommunala beslut som vilar på fakultativ grund överklagas genom laglighetsprövning

Skälen för regeringens bedömning: Med beaktande av att den nu föreslagna jämningsregeln är en fakultativ regel, dvs. kommunen avgör själv huruvida den vill tillämpa jämkning av taxan anser regeringen att det är tillräckligt att ett beslut om jämkning kan prövas genom kommunalbesvär.

Stockholms stad har i sitt remissyttrande anført att promemorian inte löst frågan om den enskilde kan överklaga den merkostnad denne har för matlåda som betalas direkt till distributören. I avsnitt 4.2 redogörs för kostnader för mat. Här framgår att såväl inköp och tillagning som distribution av mat ingår i hemtjänsten och omfattas därmed av högkostnads-skyddet i 8 kap. 7–8 §§ socialtjänstlagen. För övriga kostnader som uppkommer i samband med tillhandahållande av mat kan kommunen ta ut avgift med stöd av 8 kap. 2 § socialtjänstlagen. Om en kommun väljer att lägga ut kommunala uppgifter på entreprenad påverkar detta inte kommunens skyldigheter som följer av bland annat socialtjänstlagen. Det är heller inte möjligt att kringgå skyldigheten att tillhandahålla mat genom att hänvisa den enskilde direkt till en leverantör och anse att behovet

redan är tillgodosett. Detta förtydligas i propositionen Ny socialtjänstlag (prop. 2000/01:80 s. 96) där följande uttalas. ”Regeringen är oroad över den utveckling som har framskyttat från en del håll i landet där äldre människor blivit nekade hemtjänst, i främst ordinärt boende men även i särskilt boende, med hänvisning till att han eller hon har tillräckligt med pengar att själva bekosta t.ex. städning.”

7 Ikraftträdande m.m.

Författningsförslagen föreslås träda i kraft den 1 juli 2004. Detta hindrar dock inte att kommuner redan nu, med befintlig lagstiftning, kan tillämpa differentierade taxor för färdiglagad mat och andra sociala tjänster när avgiften tas ut med stöd av 8 kap. 2 § socialtjänstlagen (2001:453).

8 Ekonomiska och andra konsekvenser

Lagrådsremissen innehåller förslag om att kommuner får jämka avgiften för färdiglagad mat och annan liknande social tjänst när särskilda skäl föreligger. Detta innebär att kommuner som vill jämka avgiften kan göra det utan att beslutet står i strid med kommunallagens likställighetsprincip. Möjligheten att jämka innebär dock ingen skyldighet för kommuner att jämka. Jämkning kan dock många gånger vara ett alternativ till att utge ekonomiskt bistånd enligt socialtjänstlagen. Förslaget behöver därför inte medföra ytterligare kostnader för kommunerna.

9 Författningskommentarer

9.1 Förslaget till lag om ändring i socialtjänstlagen (2001:453)

8 kap.

2 §

Förslaget innebär att en kommun, när särskilda skäl föreligger i ett enskilt fall, får jämka en avgift inom äldre- och handikappomsorgen som kommunen tar ut med stöd av denna paragraf. I avsnitt 5 redogörs för när särskilda skäl för jämkning skall anses föreligga.